

Åke Bonnier: Julbönspredikan i Skara domkyrka

Talare

Åke Bonnier
Biskop

Datum

24 december 2012

Plats

Skara Domkyrka

Jag tror på en enda Gud. Så börjar en av våra trosbekännelser som vi använder ibland i våra kyrkor – den nicenska trosbekännelsen. Jag tror på en enda Gud. Den gudsbekännelsen delar vi med våra judiska och muslimska systrar och bröder. Judarnas trosbekännelse säger inledningsvis: Hör, Israel! Herren är vår Gud. Herren är en. Muslimerna bekänner inledningsvis att Det finns ingen gud utom Allah. Det finns bara en Gud och det är Gud. Gud är inte kristen. Gud är inte muslim. Gud är inte jude. Men vi är det. Vi är kristna och muslimer och judar o s v. Det är våra olika livsvägar i relation till Gud. Idag börjar juldygnet för oss västerländska kristna. Vi bekänner att den ende Guden, Abrahams Gud, Isaks Gud, Jakobs Gud, Josefs Gud och Marias Gud möter oss på ett unikt sätt i ett litet bostadslöst flyktingbarn från det dåtida Palestina. Det är något av det stora för oss kristna – att allas vår gemensamma Gud möter oss i en människa, att vi som allra tydligast kan se Gud i Jesus själv, så tydligt att kyrkans bekännelse om detta lilla barn, som låg lindat i en krubba, är ”Sann Gud och sann människa”. När evangelisten Lukas berättar om Augustus, om Qvirinius, om skattskrivning o s v är det inte för att ange specifikt datum utan för att säga att det som evangelisten vill berätta är något som utspelat sig i historien.

När vi idag och det närmaste dygnet firar Jesu födelse och håller fram detta dygn som ett av de viktigaste dygna på året, är det för att säga att barnet som föddes in i vår historia förändrar tillvaron och kan förändra Din tillvaro. Men frågan är om Du är beredd att bryta upp – att våga förändringen? Herdarna, som tillhörde de marginaliserade i dåtidens samhälle, var ute på fälten och gjorde det de alltid gjorde. De levde i sina vardagliga strukturer som i allra högsta grad präglades av djurskötsel. Allt i deras liv var koncentrerat kring det vardagliga, kring rutiner, kring dag och natt, vila och arbete. Det är mitt i det vardagliga som det gudomliga griper in. Själva födelsen av barnet i stallet märkte de inget av. Frågan är hur många i det intilliggande härbärgets som märkte något. Myndigheterna märkte inget. Kejsar Augustus, Qvirinius – ingen märkte något därför att det avgörande skedde i det lilla och obemärkta. Men herdarna var de

första att vittna om att Gud griper in och förändrar i historien, att Gud kommit mänskligt nära. Herdarna, de marginaliserade, dem som man nog egentligen inte skulle ha så mycket med att göra – var de som fick det största av alla besked och var de första att vittna om det ofattbara. Tänk om de inte hade vågat bryta upp? Tänk om de inte hade brytt sig utan legat kvar vid sin hjord och slagit bort alltihop som en sorts religiös överspändhet, som allmänt dravel, som en kollektiv hägring eller som ett oförklarligt ljusfenomen. Men, enligt evangelisten Lukas bröt de upp. Och det är det som är själva poängen.

Det som skedde var inte synbart stort eller hörbart stort men det var värt allt. Evangelisten Lukas vill säga till Dig och mig att det som julen centrerar, det som vi hör om, sjunger om, påminns om på så gränslöst många olika sätt är värt vårt uppbrott. Evangelisten Lukas vill utmana Dig att våga gå till krubban, våga gå till Jesus därför att det kan förändra Ditt liv. Mötet med Jesusbarnet är starten på ett livsäventyr. Det är så lätt att vi fastnar i våra egna strukturer. Det kan vara vardagsrutinerna, allt det som präglar oss från morgon till kväll, men det kan också vara vår livsåskådning. ”Jag vet vad jag tror och tänker inte ändra på detta”. Så kan det kännas, så kan ens egen inre övertygelse vara. Men herdarna bröt upp från den egna livserfarenheten därför att de anade att det fanns något större

Evangelisten Lukas utmanar Dig och mig att våga gå till krubban, våga möta Jesus själv därför att det mötet fördjupar. I mötet med Jesus ser vi vårt eget värde som enskild människa. I mötet med Jesus ser vi att vi är älskade. I mötet med Jesus ser vi att det finns en som vet vad det är att vara människa, som vet hur just Du och just jag har det – både när det är tufft i livet och när det är enklare, både när vi orkar och när vi tappat all kraft.

När vi vågar bryta upp från våra förutfattade meningar, våra färdiga trosuppfattningar för att, bildligt talat, bege oss till barnet i krubban möter vi Honom som säger: Du är inte ensam! Vi sjunger i engelska Carols om Immanuel. Namnet betyder Gud med oss. Just så är det. Gud är med Dig när livet inte är så enkelt och med när livet känns lättare. Han som föddes i Betlehem är Han som undervisade i ord och handling om Guds gränslösa rike – ett rike som handlar om kärleken till Gud och kärleken till medmänniskan. Han som enligt evangelisten Lukas föddes i stallet som en av alla bostadslösa är Han som dog på korset för kärleks skull och som visar Dig att det som vill bryta ned inte har sista ordet, att mörkret inte har sista ordet. Carl Mikael Bellman

sammanfattar det i sin bok Sions Högtid: Du gjorde väl du kom,...men ack!
Min Frälserman! Din wagga och ditt kors stå redan när hwaran.

Gud som är den ende Guden är den som utmanar Dig och mig och som vill
relation i just detta Ditt innevarande ögonblick. Så våga uppbrottet. Ty ett barn
har fötts, en son är oss given. Väldet är lagt på hans axlar, och detta är hans
namn. Allvis härskare, Gudomlig hjälte, Evig fader, Fredsfurste. (Jes 9:6)

Det är värt allt. Amen

Taggar

2010-tal, 2012, Man, Predikan

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/ake-bonnier-julbonspredikan-i-skara-domkyrka>